

DE WERKELIJKHEID VAN EEN KRANKZINNIGE

Door: Henk van Gool

Ik staar door het kleine raampje naar buiten. De wereld rijgt zich aaneen tot een lang lint van bomen, weilanden en huizen. Alles schiet in razende vaart voorbij. In mij is rust, de kalmte van het weten. Vandaag is de grote dag. De lucht is blauw, de zon schijnt stralend. Alles is geregeld, alles is onder controle. Er kan me, ons, niets gebeuren.

Ik ben in een gebouw. Het is er drukkend warm. Een kakofonie van schreeuwende kinderen en roepende ouders verstoort de innerlijke kalmte. Gelukkig zijn daar mijn vrienden, mijn schaakmaten, mijn steun en toeverlaat in de strijd die wacht.

Woestijn. Zo ver ik kan kijken droge gebarsten grond. De zon brandt onbarmhartig op mijn hoofd. Het is ovenheet. Er is geen vegetatie. Nog geen schamel sprietje gras is er te bekennen. Waar ben ik? Met verwilderde blik kijk ik om me heen.

Daar lopen mijn schaakvrienden. Opgelucht loop ik op hen toe. Maar dan stukt mijn pas. Wat is er met hen? Ze lopen doelloos in het rond, hun tred wankel, de ogen op oneindig, uitgeblust.

Zombies in de desolaatheid van het landschap.

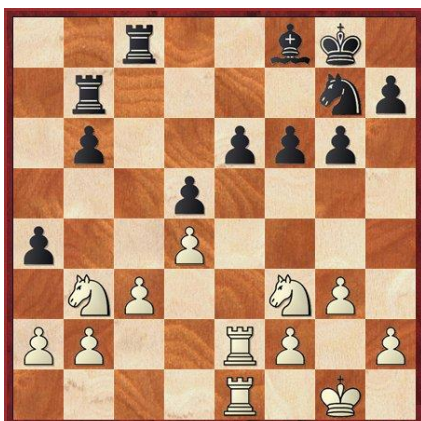
Daar struikelt er een en gaat door zijn knieën.

John Cornelisse – Joachim Guddat

**25...Lxb5?? 26.Lxc5,dxc5 27.Tb2,Tdb8 28.Lf1,Ta5
29.a4
1 – 0**

Voordat ik bekomen ben van de schrik zie ik vanuit mijn ooghoek een volgende ter aarde storten.

Frans Mertens – Benno van der Veen

**23.Pa1?,(23.Pbd2,a3 24.Pb1) 23...a3 24.Tb1,axb2
25.Teb2,Txc3 26.Kg2,Ta3** en zwart blijft een gezonde pion voor. 0 - 1

Een ander heft zijn gebalde vuisten naar de hemel. Een machteloos gebaar van woede dat niets aan zijn toestand verandert. Maar hij blijft tenminste staan.

Mike van Niel – Thijmen Smith

Slotstelling na een gelijkopgaande Grünfeld: ½ - ½

Dan word ik overvallen door een duizeling. Ik doe verwoede pogingen om op de been te blijven, maar mijn blik vernauwt zich. Alles draait om me heen en ik zak als geveld door de bliksem ineen.

Erik van den Dikkenberg – Henk van Gool

27...Pxd4?! (27...Pxe5! En zwart staat, ondanks de kwaliteit minder, vanwege zijn pionnenwals duidelijk beter) **28.Dh5,Lf6??** (fixatie op veld f7) **29.De8** mat!
1 - 0

Na enige ogenblikken kom ik bij. Net op tijd om de anderen te zien vallen.

Marieke Dirksen – Stefan Bekker

29...Pxf3! **30.gxf3,Txf3** **31.Lg3,Dg6** **32.Pc4?** (32.Tb3!)
32...Dxe4 **33.Td4?,Tf1+** **34.Dxf1,Txf1+** **35.Kxf1,Dxd4**
enzovoorts 0 – 1

Joep Nabuurs – Tijmen Kampman

34.hxg6? (34.Pb5!) **34...Dxc3** **35.Dd2,Dxd2** **36.Txd2,hxg6**
en wit verliest het eindspel. 0 – 1

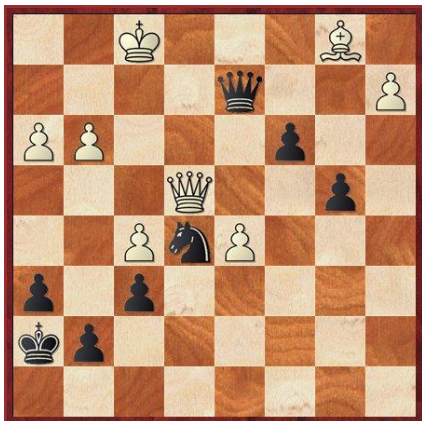
Er blijven er twee over. Terwijl de ene maar met moeite op de been kan blijven,

Rudi van Gool – Tjaart Offringa

35...f6? (35...c5! houdt het voordeel vast) **36.Tc5?!** (beter meteen 36.Pd4 omdat 36...c5 dan faalt op 37.Pf5 met de dubbele dreiging 38.Pxg3 en Pe7+) **36...Kf7?!** (36...g5!) **37.Pd4,Ke8?** **38.Txc6?** (38.Pf5! en wit wint materiaal) **38...Txc6** **39.Pxc6,Kd7** **40.Pb4,Kd6** **41.Kd4,Lf2** **42.Pxd5**
en de partij eindigt in remise. ½ - ½

staat de ander plots fier overeind en wijst in de verte. Daar trilt de lucht met een belofte van verlossing.

Etienne Goudriaan – Maarten Strijbos

54...Pc4! **55.Kg1,Pe3** **56.d6,Dxd6** **57.Kf2,Dd2+** **58.Kf3,c2**
59.Lxc2,Pxc2 0 – 1

Hij neemt de anderen bij de hand en gezamenlijk strompelen we naar de einder.

Met zijn zessen zitten we rond de tafel. De geuren van Derho, Zigeni en Kelwa prikkelen de neus.

Een afrikaanse vrouw zet twee gigantische schalen op tafel. Ik kijk in haar ogen. Plotseling verandert haar blik. Een dodenmasker met holle ogen staart me aan. In het ene oog verschijnt het getal twee, in het ander het getal 6. 6-2 nederlaag, 6 maart, met zijn zessen aan tafel. 666. het getal van de duivel. Ik wend mijn blik af en richt me op de maaltijd. Ik grijp naar mijn

vork en mes...en grijp in het ledige. Waar is het bestek? Wanhopig zoeken mijn ogen de tafel af. De anderen grijpen met hun vingers in de schalen en beginnen te schransen.

Duisternis. Koude. Een ijzige wind slaat in het gezicht. Met zijn zessen lopen we verdwaasd rond. Waar is het station? De tijd tikt weg. Een plattegrond moet uitkomst brengen. Nog 20 minuten. Verdorie, we lopen de verkeerde kant uit! Nog 10 minuten. We lopen, joggen, eindeloos door de nacht. Vanonder een lantaarnpaal kijkt een zwarte kat ons met nieuwsgierige ogen aan. "Du bist schuld!" krijgt het beest naar haar kop geworpen. Nog 5 minuten. Daar doemen de contouren van een bord op. Station Veenendaal centraal. Voor ons zien we een rij lichten door de nacht glijden. Nog 100 meter. De lichten komen tot stilstand. Deuren schuiven open. Higgend bereiken we de trein.

Ik open mijn ogen. Het koude zweet parelt op mijn voorhoofd. Ik wil overeind komen, maar iets houdt me onverbiddelijk tegen. Ik kijk in het rond. Wit, alles wit, een verblindend licht. Ik wil naar mijn middel grijpen, waar een stevige band mijn lichaam op zijn plaats houdt. Maar mijn polsen zijn met leren riemen vastgemaakt aan de spijlen van het bed waar ik op lig. Ik worstel om los te komen. Een gezicht verschijnt boven de mijne. De geur van ziekenhuis kruipt in mijn neus. Een injectienaald druppelt wat van de inhoud van een spuit op mijn wang. "*Rustig maar jongen, je mag weer lekker naar dromenland*". Ik gil, schreeuw het uit. "Ik wil niet slapen!! U begrijpt het niet!! Die dromen... zijn... werkelijkheid....."